

ਫੁਲ ਬੈਚ

ਡੀ. ਫਲਸਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਜੇ., ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.ਜੇ.

ਖਾਨ ਚੰਦ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 26

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਮੂਵਏਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਰਿਕੂਜੀਸ਼ਨਿੰਗ) ਐਕਟ (1947 ਦਾ 15) - ਕੀ
ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਮੂਵਏਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਰਿਕੂਜੀਸ਼ਨਿੰਗ) ਐਕਟ, 1947, 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਨੁਛੇਦ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 14' ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਕੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਹਾਇਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਮੂਵਏਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਰੀ ਕੁਜੀਸ਼ਨਿੰਗ) ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਅਣ-ਬਣੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ. ਇਹ ਐਕਟ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਆਪਕ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਅਧੀਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਥਿਤ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਚੱਲ-ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਇਹੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿਚ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ

ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਥਾਰਟੀ ਉਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਐਕਟ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਇਰਾਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ "ਲੋੜੀਂਦਾ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ" ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਮੰਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਆਮ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹਿਲਾਉਣ ਯੋਗ ਵਸਤੂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਮੰਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਲੇਖ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਕਤ ਲੋੜ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੇਖ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ ਜਾਂ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੌੜੀ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁਕਵੀਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4, ਸਿਰਫ ਇਹ

ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗੀ ਗਈ ਚਲਣਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ "ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ"। ਸੈਕਸ਼ਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਗੇ ਜਾਂ ਹੋਣਗੇ! ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪਤੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਅਸਲ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਾਪਦੰਡ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(ਏ) ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਜੋੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੰਗੀ ਗਈ ਚੱਲ-ਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵਸਨੀਕਾਂ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਸਾਰਾ ਸੇਨਾ ਜਾਂ ਗਹਿਣੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੇਨੇ ਦੇ ਬਾਂਡਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਮੁਹੱਈਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੇਧ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਬਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਮ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗਲਤ ਹੈ ਜੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿਚ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਬਣਾਉਣਾ ਇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇਸ ਦੇ ਅਸਲ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਆਜ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਚਲਣਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ 10 ਰੁਪਏ ਦੇਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਦੇਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕਿਸੇ ਦੇਸਤ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਭਰਮਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾਗਰਿਕ ਕੋਲ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

5 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ^{ਮਾਨਯੋਗ} ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਨਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ 28 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਹਿਮ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਕੋਲ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ 24 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ. ਫਲਸ਼ੈ, ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਆਰ.ਐਸ. 1966

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ

18 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਹੁਕਮ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਯੂ.ਡੀ.

ਐੱਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਆਰ.ਐੱਲ.ਸ਼ਰਮਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.- ਇਹਨਾਂ ਚਾਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ (1965 ਦਾ 26, 1965 ਦਾ 627, 1965 ਦਾ 628 ਅਤੇ 1965 ਦਾ 629) ਵਿੱਚ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਮੁਵਏਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਰਿਕੂਜ਼ੀਸ਼ਨਿੰਗ) ਐਕਟ, 1947 ਦੇ 15 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਐਕਟ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 4 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਤੰਬਰ ਜਾਂ ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਰੋਹਤਕ ਨੇ ਰੋਹਤਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸੜਕ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿੰਨ ਟਰੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਨੰਬਰ ਪੀਐਨਆਰ 2740, ਪੀਐਨਆਰ 3122 ਅਤੇ ਪੀਐਨਆਰ 3262 ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਰੋਕਤ ਤਿੰਨ ਡੀਜ਼ਲ ਦੇ ਟਰੱਕ ਜੋ ਕਿ ਛੇ ਪਹੀਆ ਵਾਹਨ ਸਨ, ਨੂੰ ਰੇਤਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤਿੰਨੋਂ ਟਰੱਕਾਂ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸਨ। 6 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਛੇ ਪਹੀਆ ਵਾਹਨ ਡੀਜ਼ਲ ਟਰੱਕ ਨੂੰ . ਸਾਗਰ ਚੰਦ (1965 ਦੇ CW 629 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ PNR 3122 ਵੀ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 10 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ, ਉਸਾਰੀ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਡੀ. (ਬੀ.ਐੱਡ.ਆਰ.) ਛੁਚਕਵਾਸ (ਰੋਹਤਕ) ਦੇ ਉਪ-ਮੰਡਲ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਸੂਬਾਈ ਡਵੀਜ਼ਨ, ਰੋਹਤਕ (ਨਕਲ ਅਨੁਸੂਚੀ "ਏ") ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੀ. ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਰੋਹਤਕ ਵੱਲੋਂ ਮੰਗੇ ਗਏ ਟਰੱਕ, ਭਾਵ ਡੀਜ਼ਲ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬਾਡੀ ਮਰਕਰੀ ਟਰੱਕਾਂ

ਨੂੰ ਲੋਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੇਤਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਟਰੱਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸਮੱਗਰੀ. ਏ ਉਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹਾਫ਼ ਬਾਡੀ ਪੈਟਰੋਲ ਟਰੱਕ ਅਤੇ ਟਰੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਰੋਹਤਕ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਲ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਵਾਹਨ ਇਕੱਲੇ ਰੇਤਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

18 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਟਰੱਕ ਨੰ: PNR 1539 (1965 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 627 ਟਰੱਕ ਨੰ. PNR 2222 ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ) (ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 19625 1965 ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ) ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਵੱਖਰੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।) ਅਤੇ ਟਰੱਕ ਨੰਬਰ ਪੀ.ਐਨ.ਆਰ. 1607 ਜੋ ਕਿ 1965 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰ. 26 ਵਿਚ ਖਾਨ ਚੰਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਟਰੱਕ ਨੰਬਰ ਪੀ.ਐਨ.ਆਰ. 2222, ਪੀ.ਐਨ.ਆਰ. 3122 ਅਤੇ ਪੀ.ਐਨ.ਆਰ. 1539 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਇਸਲਈ, ਸਿਰਫ਼ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 90, 114 ਅਤੇ 115 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 90 ਆਫ਼ 1965 ਮੈਸਰਜ਼ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸੰਤ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਦੁਆਰਾ 25 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 115 ਮੀਸਰ 1965 ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੰਦਰ ਜਗਦੀਸ਼ ਚੰਦਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ 1965 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 115 ਸਾਗਰ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ 5 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਦੁਆ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਵੱਖਰੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਦਿਆਂ, ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਖਾਨ ਚੰਦ ਨੇ 2 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੇਸ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਐਸਬੀ ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਆਈ.ਡੀ. ਦੁਆ, ਜੇ.ਜੇ.) ਨੇ 4 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਟਰੱਕਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 14, 19 ਅਤੇ 31. ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਰੋਹਤਕ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਨੇ ਟਰੱਕਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਆਈਪੀ ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਟਰੱਕਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਟਰੱਕ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਰੇਤਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ. ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਿਰਫ ਸਾਧਾਰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪੈਟਰੋਲ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਟਰੱਕ ਅਤੇ ਟਰੈਕਟਰ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਣਗੇ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਟਰੱਕਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਰੀਵੱਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੈਟਰੋਲ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਟਰੱਕ ਅਤੇ ਟਰੈਕਟਰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸੇਧਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਦੇ - ਸੰਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਆਧਾਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਐਕਟ.

ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 5 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਦੁਆ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੇਸ 28 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਦੁਆ, ਜੇ. ਅਤੇ ਮੇਰੇ

ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਵੱਡੀ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ 28 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਕੇਸ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਏ ਹਨ।

1965 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 26 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਯੂ.ਡੀ. ਗੌਰ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਧੀਨ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਹੁਦਰੇ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਪਟਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 88 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ 1947 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 5 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ (ਅਸਾਧਾਰਨ) ਮਿਤੀ 17 ਸਤੰਬਰ, 1947 ਵਿੱਚ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਰਾਜਪਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ - ਹਾਲਾਤ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਜੋ ਰਾਜਪਾਲ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ

ਕਾਰਵਾਈ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਿਆਂ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਤੇ ਐਮਰਜੈਂਸੀ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀਆਂ ਬੇਮਿਸਾਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿ ਅਤੇ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਨੇ 7 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਮੂਵਏਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਰਿਕਿਊਜ਼ੀਸ਼ਨਿੰਗ) ਬਿੱਲ, 1947 ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਬਿੱਲ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ : -

“1947 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 5 15 ਸਤੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 88 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਜਿਹਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਧੀਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਮੁੜ-ਅਸੈਂਬਲੀ ਤੋਂ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਬਿੱਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇੰਚਾਰਜ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ : -

“ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਿੱਲ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਖਾਸ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਮੰਗਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਿੱਲ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਸਦਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਬਿੱਲ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ

12 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 13 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ (ਅਸਾਧਾਰਨ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਪਬੰਧ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਅੰਗ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਧਾਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਡੈਪਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲਾਅਜ਼ ਆਰਡਰ, 1950 ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

“1. ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਿਬ ਸਮਝਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਲਿਖਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ ਹੋਵੇ :

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਧਾਰਮਿਕ ਪੂਜਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਜਹਾਜ਼ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ, ਮੁਰੰਮਤ ਜਾਂ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

2. ਜਿੱਥੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤ ਜਾਂ ਸੌਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਨਾਸਬ ਜਾਪੇ।”

ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੱਲ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੰਪੱਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਬੋਝਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੰਗ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ

ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਮੰਗੀ ਜਾਂ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(ਏ) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੇ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੰਪੱਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ। ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਤਾਕਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉੱਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਡਿਊਟੀ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ। ਧਾਰਾ 9 ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਕੈਦ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 6(ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ। ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼

ਲਈ ਜੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਨੇਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤਹਿਤ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਡਾਲਮੀਆ ਬਨਾਮ ਜਸਟਿਸ ਤੇਂਡੋਲਕਰ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। (1), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਐਸ.ਆਰ. ਦਾਸ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਡਾਲਮੀਆ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਸ.ਆਰ. ਦਾਸ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਪੰਜ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੰਬਰ 3 ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਕਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਉਸ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

“ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਆਪਣੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਅਤੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਵੈਧਤਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਅਦਾਲਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਹੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਚੋਣ ਜਾਂ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਵੇਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਚੋਣ ਜਾਂ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ

ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਚੋਣ ਜਾਂ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਮਨਮਾਨੇ ਅਤੇ ਵਫ਼ਦ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਣ - ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵਿਤਕਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ *ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਅਨਵਰ ਏਯੂ ਸਰਕਾਰ* (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। *ਦਵਾਰਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ* (2) ਅਤੇ *ਧੀਰੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਮੰਡਲ ਬਨਾਮ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਅਤੇ ਰੀਮੇਬਰੈਂਸਰ* (3)।

ਸ੍ਰੀ ਗੋੜ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ (ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਡੈਲੀਗੇਟ) ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। . ਇਹ, ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੇ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਵਿਤਕਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ *ਮੇਤੀ ਰਾਮ ਡੇਕਾ ਬਨਾਮ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਨਾਰਥ ਈਸਟ ਫਰੰਟੀਅਰ ਰੇਲਵੇ* (4) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ , ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਯਮ 148(3) ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਨਿਯਮ 149(3) ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸਥਾਈ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ , ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਚੋਣ ਜਾਂ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ

ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦੇ ਰੇਲਵੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨੈਕਰਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਲੈਣ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨਾ।

ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ (5) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (ਈ) ਹੁਣ ਤੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਸੀਟ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਜਨਹਿੱਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਮਝੇ, ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। *ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ* ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

“ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ (i) ਉਹ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ ਜਾਂ (ii) ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ। ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵੋਟਰਾਂ ਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵੋਟਰਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਸੀਟ ਨੂੰ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਜਨਤਕ

ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਸਮਝੇ" ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। "ਜਨਹਿਤ" ਦੀ ਸਮੀਕਰਨ ਵਿਆਪਕ ਆਯਾਤ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 16 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਆਧਾਰ, ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਆਧਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਧਾਰਾ 14, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਜੇ ਸ਼ਕਤੀ ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿ "ਕੀ ਲਈ" ' ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ)। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਵੇਗੀ ਜੋ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਗਲਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਾਇਨੇ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਸੀਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਜੋਂ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ।"

ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਵੈਧ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ

ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ, ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਉਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਹੀ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਐਕਟ ਵਿਚਲੇ ਸਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਐਕਟ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਉਦੇਸ਼ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣਗੇ। ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ-ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਮੇਧੀ ਬਨਾਮ ਬੰਬੇ ਸਟੇਟ (6) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕਿ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਵਿਆਪਕ ਨੀਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੰਗ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ-ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਮੇਧੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਬੰਬੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਭੂਮੀ (ਸੇਧ) ਐਕਟ (1956 ਦਾ 13) ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

“ਸੀਲਿੰਗ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਹੋਲਡਿੰਗ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ: ਧਾਰਾ 5 ਅਤੇ 6 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸੀਲਿੰਗ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਆਰਥਿਕ ਹੋਲਡਿੰਗ ਦਾ ਰਕਬਾ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਛੱਤ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਆਰਥਿਕ ਹੋਲਡਿੰਗ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ-

ਇੱਕ . ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ;

ਬੀ . ਇਸਦੀ ਉਤਪਾਦਕ ਸਮਰੱਥਾ;

c . ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਪਿਛਲੇ ਵਾਰਡ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ; ਅਤੇ

ਡੀ . ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਕ ਜੋ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।"

ਉਪਰੋਕਤ ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਮਲੇ ਲਈ ਜੇ ਗੱਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ "ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਭਾਗ. "ਸੀਲਿੰਗ ਏਰੀਆ" ਅਤੇ "ਆਰਥਿਕ ਹੋਲਡਿੰਗ" ਦੀਆਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਤੇ 6 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਨੀਤੀ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਦਲਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਵੇਰਵਿਆਂ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ "ਸੀਲਿੰਗ ਖੇਤਰ" ਅਤੇ "ਆਰਥਿਕ ਹੋਲਡਿੰਗ" ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਖਦਸ਼ੇ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਾਪਦੰਡ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ a. ਕਾਨੂੰਨ, ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕੰਮ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਢੁਕਵੀਂ ਕਾਨੂੰਨੀ

ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਿਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਐਕਟ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਸਖ਼ਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦੇਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਰਾਏ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਬੇਰੋਕ ਅਤੇ ਬੇਰੋਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ। ਇਹ ਐਕਟ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਆਪਕ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਅਧੀਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਥਿਤ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਚੱਲ-ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਇਹੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿਚ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਥਾਰਟੀ ਉਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਐਕਟ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਇਰਾਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ "ਲੋੜੀਂਦਾ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ" ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਮੰਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਆਮ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ

ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਿੱਥੇ ਆਰਟੀਕਲ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਮੰਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਮੂਵ-ਏਬਲ ਆਰਟੀਕਲ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਲਈ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਕਤ ਲੇੜ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੇਖ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ ਜਾਂ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੌੜੀ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁਕਵੀਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗੀ ਗਈ ਚਲਣਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ "ਜਿਵੇਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ" ਅਜਿਹਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਅਥਾਰਟੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਗੀਆਂ ਜਾਂ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਅਸਲ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਗੀਆਂ। ਮਾਪਦੰਡ ਜੇ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(ਏ) ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਸਦੇ

ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਜੋੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੰਗੀ ਗਈ ਚੱਲ-ਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੀ ਹੈ।

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵਸਨੀਕਾਂ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਸਾਰਾ ਸੋਨਾ ਜਾਂ ਗਹਿਣੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਾਂਡਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੋਧ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।' ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਬਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਮ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗਲਤ ਹੈ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਬਣਾਉਣਾ ਇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇਸ ਦੇ ਅਸਲ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਆਜ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। 10 ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਚਲਣਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ 100 ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ

ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਰਡਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕਿਸੇ ਦੇਸਤ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾਗਰਿਕ ਕੋਲ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਟਰੱਕਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਖਰਚਾ ਲਗਭਗ 10000 ਰੁਪਏ ਸੀ। 50 ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਟਰੱਕ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ 40 ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। 40 ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ com ਪੈਨਸ਼ਨ ਵਜੋਂ। ਉਸ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ " ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਟਰੱਕ ਦੇ ਮਾਲਕ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ"। ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਟਰੱਕਾਂ ਲਈ 80/- ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਦਿੱਲੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮਾਪਦੰਡ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਅੱਜ ਤੱਕ ਵੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕਥਿਤ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਤ ਵਾਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਸਨ।

ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਂਡੈਂਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਐੱਮ.ਆਰ. ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੂਲੀ ਆਨ ਕੰਸਟੀਟਿਊਸ਼ਨਲ ਲਾਅ, ਚੌਥੇ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੰਨਾ 408 ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ-

"ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 5^{ਵੀਂ} ਸੋਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੁਲਮ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਜਨਤਕ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਉੱਘੇ ਡੋਮੇਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅੰਤਰੀਵ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ, ਅਤੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੰਜਵੀਂ ਸੋਧ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਚੌਦਵੀਂ ਸੋਧ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਜ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਨਤਕ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਲੈਣਾ, ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਕਤੀ, ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇ ਜੋ ਠੋਸ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲਿਤ ਹਨ।

ਅਜਿਹੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਆਇਕ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਸਾਡੀਆਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧਿਆਇ III ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਢੁਕਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਕੂਲੀ ਨੇ ਉੱਘੇ ਡੋਮੇਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੁਲਮ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਕੂਲੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਜਨਤਕ ਵਰਤੋਂ ਲਈ" ਅਤੇ "ਸਿਰਫ਼ ਮੁਆਵਜ਼ੇ " ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਜੁਲਮ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਮਰੀਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 14^{ਵੇਂ} ਸੋਧ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਆਯੋਜਿਤ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੂਲੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਠੇਸ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਧਾਰਾ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ "ਸਿਰਫ ਮੁਆਵਜ਼ਾ" ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ "ਜਨਤਕ ਵਰਤੋਂ ਲਈ" ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕੂਲੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਜਿਸ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਜਾਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਲੇਖਕ.

ਅਜੇ ਵੀ ਉਸੇ ਖੰਡ ਦੇ ਪੰਨਾ 413 'ਤੇ ਕੂਲੇ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੀਤਣ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ-

"ਰਾਜ ਨਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਵਿਨਿਯਮ ਦੀ ਲੋੜ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪਾਰਸਲ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲੋੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਅਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਜਿਊਰੀ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਯੋਜਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਲੋੜ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਡੈਮ ਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਯਮਤਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਤੱਥ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿਚ ਸਮਰੱਥ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਥੋਕ ਵਿਤਕਰੇ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। • ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਐਕਟ ਹੰਗਾਮੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਗਾਊਂ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੁਲੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਸਿਰਫ਼ ਮੁਆਵਜ਼ੇ" ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਯਮਤਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ.

ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ (iii) ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ - *ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਡਾਲਮੀਆ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ SR ਦਾਸ, CJ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।* ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2, ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 2 ਬਾਕੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਲਣਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 2 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਅਤੇ 3 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਸਹਾਇਕ ਹਨ। ਇਹ ਐਕਟ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਤਕਰਾ ਐਕਟ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਰੱਦ ਮੰਨਾਂਗਾ।

ਸ੍ਰੀ ਗੌੜ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31(2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ" ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਐਕਟ ਇਸ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਹਮਲਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31(2) ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਧਾਰਾ (6) ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ 18 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਐਕਟ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਧਾਰਾ-(5) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ-31 (2) ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਧਾਰਾ (6) ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 366(10) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ "ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ" ਹੈ, ਜੋ "ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31(2) ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (5) ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੌੜ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31(2) ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ "ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ" ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 366 (10) ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ 1947 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 299(2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਅਜੇ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੱਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ. ਕਾਨੂੰਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ "ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ" ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸੀ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ। ਇਸ ਉਪ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ , ਸ੍ਰੀ ਗੌੜ ਨੇ ਸਹਾਇਕ

ਕੁਲੈਕਟਰ ਥਾਨਾ ਪ੍ਰਾਂਤ ਥਾਣਾ ਬਨਾਮ ਜਮਨਾਦਾਸ ਵਿੱਚ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਗੋਕੁਲਦਾਸ ਪਟੇਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (7) ਅਤੇ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸਤਿਆਬਾਦੀ ਪਾਂਡਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (8) ਵਿੱਚ ਉੜੀਸਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 366 (10) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਵੈਧ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪੂਰਵ-ਸੰਵਿਧਾਨ ਕਾਨੂੰਨ। 1935 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ .1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 299(2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31(5) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ "ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ" ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਗੌੜ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਉਸ ਵਿਧਾਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 299 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਉਪਬੰਧ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ-

“ਨਾ ਤਾਂ ਫੈਡਰਲ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰਕ ਜਾਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉੱਦਮ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਾਰਕ ਜਾਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉੱਦਮ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਾਰਕ ਜਾਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉੱਦਮ ਦੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਪਤੀ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਸਿਰਫ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰਕ ਜਾਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉੱਦਮ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਮਾਲਕੀ, ਕਿਸੇ ਵਪਾਰਕ ਜਾਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉੱਦਮ ਆਦਿ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ 1935 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 299 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ

(2) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ "ਵਪਾਰਕ ਅਦਾਰੇ" ਦੇ ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਟਰੱਕਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਪਾਰਕ ਅਦਾਰਾ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰਕ ਅਦਾਰੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਟਰੱਕਾਂ ਵਾਲੀ ਚਲਣਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਟਰੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ 'ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਅੰਡਰ ਟੇਕਿੰਗ' ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 299(2), ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। . ਇਹ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਹੈ ਕਿ 1935 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 299(2) ਵਿੱਚ "ਐਕਵਾਇਰ" ਵਿੱਚ "ਮੰਗ" ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਗੌੜ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਬੁਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ" ਲਈ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਿਅਮ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਵੈਸਟਨ, ਸੀਜੇ, ਅਤੇ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ.) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (9)। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਿਕ੍ਰਿਜ਼ਸ਼ਨਿੰਗ ਆਫ਼ ਇਮੋਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ (1947 ਦਾ 17) ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. (ਉਦੋਂ ਮੇਰੇ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵਜੋਂ) ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਖਿਆ ਗਿਆ:-

"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ 'ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ' ਸ਼ਬਦ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ,

ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਅਭਿਆਸ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 8 ਅਧੀਨ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਨ। "

ਸ਼ਿਆਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼" ਲਈ ਪੂਰਵ-ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। 1935 ਐਕਟ ਦਾ 299(2)। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਬੰਬਈ ਬਨਾਮ ਭਾਣਜੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ। ਮੁੰਜੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (10), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੇ ਪੂਰੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਾਂ ਜਨਤਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਰਾਦਾ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਸਲ ਜਬਰਦਸਤੀ ਜ਼ਿੰਮੀਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ 'ਤੇ ਫੁੱਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਧੀਆ ਛੱਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਖ਼ਤਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਹਲਕੇ ਯਤਨ ਬੇਅਸਰ ਸਾਬਤ ਹੋਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਹੋਰ ਸਖ਼ਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਕ ਭਲਾਈ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਐਕਟ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਨਤਕ ਲਾਭ ਪੇਟੈਂਟ ਸੀ।

ਐਕਟ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ 1935 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 299(2) ਲਾਗੂ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(1) ਵਿੱਚ "ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ" ਜਾਂ "ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਾਪਦੰਡ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 (1) (ਐਫ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (5) ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਾਬੰਦੀ ਨਾ ਤਾਂ ਵਾਜਬ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਅਖੌਤੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਜੋਂ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਤੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 352 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਕਾਦਮਿਕ ਹੁੰਦੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗੌੜ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਅਦਬੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਗਣ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਦਾਹਰਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1947 ਦਾ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਮੂਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਰਿਕੂਜ਼ੀਸ਼ਨਿੰਗ) ਐਕਟ 15 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 (1) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਹਨ। ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਡਾਲਮੀਆ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਕੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਹਨ। ਸਹਾਇਕ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।

ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਡੀ. ਫਲਸ਼ੋ ਸੀਜੇ।— ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.— ਮੈਂ ਵੀ .

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Surinder Kumar